

Tunadalskyrkan 130210

Fastlagssöndagen II Joh 12:20-33 Kärlekens väg

Det är tvära kast i texterna i kyrkoåret. Förra söndagen mötte vi Jesus som en drygt en månad gammal baby; idag möter vi honom i slutet av sin livsvandring 33 år senare. Och i och med den här söndagen börjar också en ny period, fastetiden, när vi får följa Jesus på vägen till Jerusalem, till Golgata och hans tankar, hans försök att berätta vad som ska hända, utan att någon egentligen förstår honom. Temat för dagens texter är kärlekens väg.

På torsdag är det alla hjärtans dag, och det är ju verkligen någonting som stämmer bra in på den här söndagen, även om grundförutsättningarna är så totalt olika. Alla hjärtans dag är ett sätt från affärsmännen att få oss att köpa, samtidigt som det hjälper oss att se varandra, åtminstone en dag om året. Den kärlekens väg som Jesus gick handlar om allt annat än profit, om att tjäna pengar, den handlar om en utgivande kärlek som ser mer till sin nästa än sig själv, en kärlek som offrar allt intill döden, för människans skull, en kärlek som vi egentligen inte kan förstå eller omfatta, men som sträcker sig genom århundradena och gör att vi kan mötas här i dag i Tunadalskyrkan.

I dagens evangelietext i Joh 12: 20-33 möter vi Jesus fem dagar innan han kommer att dö på korset. Han har nyss ridit in i Jerusalem och mottagit folkets hyllning. Vid påskhögtiden var det ju människor från hela världen som kom för att fira påsk i Jerusalem, bland dem också sådana som inte var judar, men som sympatiserade med judendomen.

Vi läser texten:

Ibland när vi läser evangelierna verkar det som att när någon frågar Jesus något så svarar han något helt annat, som inte verkar ha med frågan att göra överhuvudtaget, och i den här texten är det en sådan situation. Grekerna ville möta Jesus och få ett samtal med honom och möjlighet att lära känna honom bättre. Men istället för att säga: Javisst, kom, så verkar det som att deras begäran gav Jesus en insikt: Nu är det dags för mig att visa ännu mer öppet det jag kommit för *"Stunden har kommit då människosonen skall förhärligas"* Grekernas

enda möjlighet att få träffa Jesus skulle bli utifrån hans död och uppståndelse. Och då skulle mötet handla mer om ett andligt, livsförvandlande möte; och kanske var det så att grekerna i texten fick symbolisera något mycket större, nämligen evangeliets gränsöverskridande möjlighet, alla skulle få tillgång till det. Och för att försöka förklara vad han menade, gav Jesus några bilder. Han talade om Vetekornet och tjänaren, den som utger sig för andra.

Bilden av vetekornet är så enkel och samtidigt så dynamisk. Och inte minst för oss som har facit i hand. Vi vet inte hur de uppfattade det just då. Men det var en bild som de alla var bekanta med. De var beroende av att det blev växt och inte torka, och att det som såddes skulle få bära frukt och kunna skördas, oavsett vilken växt det var. Vetekornet, som inte ser mycket ut för världen, har en enorm växtkraft i sig. Inte genom att bli liggande på en hylla och torka ut, men genom att det planteras, får vatten och gror och ger rik skörd. Någon gav denna bild: "Egentligen går det inte att jämföra en diamant och ett sädeskorn. De har helt olika struktur och helt olika värde. Men om man ändå lägger undan båda i ett bankfack i hundra år, skulle diamanten vara värd tusentals kronor när man tar fram den, medan kornet skulle vara helt värdelöst. Men tänk om vi istället för att lägga undan det i ett bankfack skulle stoppa ner kornet i varm mylla och år efter år låta det reproducera sig själv i hundra år, så skulle det ge en avkastning som går om diamanten flera gånger om. Att stoppa ett sädeskorn i ett bankfack är att förlora det, men om man låter det komma ner i jorden och gå sönder, ger det rik skörd."

Jesus hade ett annat perspektiv än lärjungarna. Han såg det som Paulus beskriver i *Fil 2: Jesus ägde Guds gestalt men vakade inte över sin jämlikhet med Gud utan avstod från allt och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss. När han till det yttre hade blivit människa gjorde han sig ödmjuk och var lydig ända till döden, döden på ett kors. Därför har Gud upphöjt honom över allt annat och gett honom det namn som står över alla andra namn, för att alla knän skall böjas för Jesu namn, i himlen, på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är herre, Gud fadern till ära.*

Genom att Jesus blev vetekornet som dog för att ge växt skall alla knän en dag böjas för honom. Vilken svindlande tanke – vi kan inte riktigt förstå hur, men får lita på bibelordet att det ska ske.

Bilden av tjänaren har en annan betoning. Den blir ännu närmare oss människor: Han kom för att tjäna oss genom att bli som en av oss. Det gudomliga blev mänskligt, och istället för att hävda sin gudomlighet, visade han på så många sätt omsorg och omtanke om människan, såg han det goda hos var och en, gav han nya möjligheter, och var fullt ut människa, men med tjänarperspektivet: Vad vill du att jag ska göra för dig. Men det ligger ännu djupare än så: I Mark 10:45 säger han: *Människosonen har inte kommit för att bli tjänad, utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många.*

Men i dagens text vänder han också på det och säger att den som vill tjäna honom också ska följa honom, kanske indirekt vara beredd att gå lidandets väg, att gå på tvärs emot det etablerade, att ha all sin styrka och kraft i honom, inte i vad människor runtomkring tycker och säger. Jag tog inte med början av bibelcitatet tidigare från Fil. Det börjar; *Låt det sinnelag råda hos er som också fanns hos Jesus Kristus* – alltså tjänarens, den som ser till andras bästa mer än sitt eget, den som är ödmjuk och lydig.

Sångaren Urban Ringbäck skriver i en sång: Att tjäna dig är min vilja, att få höra Din röst min bön. Att vittna om dig blir mitt uppdrag, att få möta dig blir min lön. Jesus, det liv jag äger, ger jag nu åt dig, Det är ändå så litet mot vad du gjort för mig.

I Johannestexten möter vi också Jesus som människa, fylld av oro. Man brukar säga att det här är Johannesevangeliets "Getsemaneskildring". Jesus vet vad som väntar, vet att det kommer att innebära mycket lidande, ifrågasättande och att han kommer att bli Guds offerlamm, som får ta hela världens synd och skuld på sig, för att ge människan möjlighet till befrielse och en relation till Gud. Och mitt i hans vånda kan han ändå be: *Fader, förhärliga ditt namn;* och då kommer svaret genom det som en del uppfattade som en röst från himlen, andra som åskan, andra som att det var en ängel: *Jag har förhärligat det och skall förhärliga det på nytt!* Flera gånger tidigare hade Gud talat på det sättet: Vid Jesus dop hördes en röst som sa: *Du är min älskade Son, du är min utvalde.* När Jesus och några av lärjungarna var på det vi kallar förklaringsberget och lärjungarna fick se Mose och Elias prata med Jesus, kom en röst som sade: *Detta är min älskade Son, han är min utvalde; Lyssna till honom.*

Den här gången förklarar Jesus innebörden av det som hände: *Det var inte för min skull som rösten hördes, utan för er skull. Nu faller domen över denna världen, nu skall denna världens härskare fördrivas. Och när jag blir upphöjd skall jag dra alla till mig.*

Förhålligandet innebär att en ny väg ska banas mellan Gud och människa, att Jesus död ska ge rik skörd, och det handlar också om segern över det onda och ondskan. Nu skall denna världens härskare fördrivas. Jesus har segern i sin hand, även om vi fortfarande kan se verkningarna av det onda, men där Jesus får finnas med är hans makt större och kan bevara och beskydda. Man säger ibland att djävulen är som ett rytande lejon, men det finns ett lejon som är starkare, nämligen det som Upp 5:5 beskriver som "lejonet av Juda, skottet från Davids rot", Jesus själv, som har besekrat synden och döden och helvetet.

Petrus skriver i sitt första brev: (1 Petr 5) *Böj er alltså under Guds starka hand, så att han upphöjer er när tiden är inne, och kasta alla era bekymmer på honom, ty han sörjer för er. Var nyktra och vaksamma. Er fiende djävulen går omkring som ett rytande lejon och söker efter någon att sluka. Håll stånd mot honom, orubbliga i tron. Kom ihåg att ni får utstå detsamma som alla era bröder här i världen. Men om ni nu får lida en kort tid skall Gud som skänker all nåd och har kallat er till sin eviga härlighet genom Kristus, upprätta er och ge er fasthet. Hans är makten i evigheten, amen.*

Vi behöver inte vara rädda för det onda, för Gud är mycket större, och tänk vilket löfte att vi får kasta alla våra bekymmer på honom.

Kärlekens väg innebär att han gjort allt som behövs för vår skull, sedan är det vi som får ge vårt gensvar.

Jag läste färdigt en bok i veckan "Guds viskningar – att lyssna genom meditativ bön" av Rickard Foster. Jag skulle vilja citera slutstycket i boken. Utgångspunkten är att Gud vill gemenskapen med oss, att hans hjärta gråter när vi inte lever i hans närhet och att han vill att vi ska komma hem. Men jag tycker också att det här är en lite annorlunda vinkling på vad kärlekens väg innebär:

"Gud har öppnat sin stora famn för att ta emot oss. Guds hjärta är stort nog för att ta emot oss. Välkommen till Guds kärleks vardagsrum där vi får ta på oss våra gamla tofflor och tala fritt. Välkommen till Guds vänskaps kök där prat och mat blandas med

skratt. Välkommen till Guds styrkas matsal där vi får kalasa av hjärtats lust. Välkommen till Guds vishets bibliotek, där vi får växa och mogna och ställa alla våra frågor. Välkommen till Guds kreativa verkstad där vi får samarbeta med Gud. Välkommen till Guds vilas sovrums, där vi får ny frid.

Det är för oss! Ingen undantagen! Vill vi vara med?

AMEN